

Regnskab for Antallet af de Forsendelser, de i Aarets Løb have haft, vil der ikke derved vindes nogen Overbevisning om, at dette Antal Breve ikke omfatter saadanne, for hvilke Andre end Staten virkeligen burde have betalt Frigjørelsen, og skulde Regnskabet aflægges saaledes, at det tillige gav en Oversigt over Brevenes Indhold, vilde der visseligen paalægges alle Statsmyndighederne et saadant Besvær, at det vilde være af en ganske anden Betydning end det, der nu er paalagt Postvæsenet ved dets Undersøgelse m. v. af de nuværende Frigjørelsesattester. — Den store Mangel ved det nuværende System er navnlig den, at ikke blot Ministerierne, men ogsaa Mellemautoriteterne nu frigjøre en Mængde Sager som kongelige Tjenestesager, der paa ingen Maade dertil kunne henregnes, og at Mellemautoriteterne bebyrdes baade ovenfra og nedenfra med Modtagelsen og Afsendelsen af private og kommunale Sager, hvoriblandt flere væsentligen alene søge hen til Mellemautoriteterne paa Grund af disses Berettigelse til at frigjøre Forsendelsen. — Det er saaledes ingenlunde altid Sagens Besskaffenhed, men Besskaffenheden af Afsenderens eller Modtagerens Embede, der er det Bestemmende med Hensyn til Forsendelsens Frigjørelse. Der vil saaledes først og fremmest behøves et af Finantsministeren efter Samraad med andre Regjeringsmyndigheder udfærdiget Regulativ for Besskaffenheden af de Sager, der maae betales af de paagjældende Statsmyndigheder ved Afsendelsen eller Modtagelsen. For et Tidrum af 2 eller 3 Aar derefter maatte da alle saadanne Sagers Forsendelse frigjøres ved særegne Tjenestefrimærker, der uleveredes efter skriftlig Requisition fra vedkommende Myndighed af nærmeste Posthuus. — Saavel Afsenderen som Modtageren maatte være ansvarlig for, at ingen anden Forsendelse frigjøres ved Tjenestefrimærker end de, der paa Regulativet ere opførte. — Tjenestefrimærkerne maatte indrettes saaledes, at hvert af Ministerierne betegnedes med et særligt Bogstav og ethvert af de under dette hørende Embeder eller Institutioner med et lille Bogstav paa venstre og et Tal fra 1—99 paa høire Side af det store Bogstav, s. Ex. A. Indenrigsministeriet c. A. 2. Borgmesteren i Aarhus.

K. Krigsministeriet a. K. 3. Generalcommandoen i Sjælland osv. — Det lille Bogstav og Tallet maatte paatrykkes Frimærket af det Posthuus, der uleverer samme, og dette Posthuus maatte i en Bog særligt paa hvert Blad for sig anføre de Embeder, til hvilke Uleveringen var skeet, og Antallet af de uleverede Frimærker, samt anføre i den samme Bog til Udgift Antallet af de Frimærker, der for hvert af Embederne atter vare indleverede paa Posthuset og der kasserede. Der vilde ved denne Fremgangsmaade deels opnaaes en Control med, at Tjenestefrimærkerne ikke benyttedes til andre Sagers Frigjørelse end de berettigede — idet Afsenderen og Modtageren indbyrdes controllede hinanden — deels en let Oversigt over, hvormeget Portofrihedens Værdi udgjør for hvert Embede for sig, saa at Regnskab over denne Porto vilde være unødvendig, og den Uleilighed, Posthusene havde ved at notere de til hvert Embede udgivne og fra hvert Embede modtagne Frimærker, vilde deels være meget ringere end den, der nu have med Frigjørelsesattester, deels efter et kort Tidrum ganske bortfalde. — Men en langt større Uansættelighed ved Portofrihedens Ophævelse end Bestemmelsen af Godtgjørelsen til Statsmyndighederne vil formeentligen opstaae ved Fastsættelsen af de Regler, hvorefter Forretningsførelsen skal skee med Hensyn til private eller kommunale Sager, som indgaae til Statsmyndigheder eller videre forsendes fra eller mellem disse. — Naar til Exempel en Mand indgiver Ansøgning til Indenrigsministeriet om Bevilling til at svare høiere Rente end den lovbestemte af et Prioritetetslaan, da giver denne reent private Sag, selv hvor Ministeriet ikke forlanger Erklæring fra Amtet, og dette da igjen forlanger Erklæring fra Dvirgheden i den Kreds, hvor Eiendommen er beliggende, i ethvert Fald Anledning til en Skrivelse til Amtet om, at Bevillingen kan erholdes mod et vist Gebyr, derpaa til en Skrivelse til Dvirgheden, hvori denne Meddelelse atter meddeles til Efterretning for Ansøgeren, og derpaa til en Meddelelse fra Dvirgheden til Ansøgeren, hvilken sidste Meddelelse, hvor Ansøgeren ikke boer i samme By som Dvirgheden, atter gjør et Brev nødvendigt. Nu